

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Ambrus Zoltán pártfogó ügyvéd (Zelkó és Társai Ügyvédi Iroda, 1136 Budapest, Hollán Ernő utca 4. II/1.) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Simon és Glázer Ügyvédi Iroda (1113 Budapest, Nagyszőlős utca 31., ügyintéző: dr. Simon Ida ügyvéd) által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen jogalap nélküli gazdagodás megtérítése és egyebek iránt indított perében a Fővárosi Bíróság által 2010. március 30-án hozott 21.P.26.273/2008/16-III. számú ítélete ellen a felperes által 18. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Dr. Ambrus Zoltán pártfogó ügyvéd (Zelkó és Társai Ügyvédi Iroda, 1136 Budapest, Hollán Ernő utca 4. II. emelet 1.) díját a másodfokú eljárásban kifejtett tevékenysége ellenében 7.500 (hétezer-ötszáz) forintban állapítja meg, amelyből 6.000 (hatezer) forint munkadíj, 1.500 (egyezerötszáz) forint áfa.

Felhívja a Fővárosi Ítéltábla Gazdasági Hivatalát, hogy a fenti díjat jelen ítélet alapján utalja ki a pártfogó ügyvédnek.

A le nem rótt fellebbezési illetéket és a pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében 11.130.798 forint és ebből 1.330.798 forint után 1997. augusztus 15. napjától, 3.800.000 forint után 1999. február 5. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamat és perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Kereseti kérelméből 5.000.000 forint igényt a Ptk. 361. §-ának

(1) bekezdése alapján arra hivatkozással érvényesített, hogy a perbeli önkormányzati tulajdonú lakás bérlőjeként értéknövelő felújítási munkákat végzett. A felperesi előadás szerint a lakást 1990-ben utalták ki számára, de abban az időpontban a lakás romos állapotban volt, azt fel kellett újítani. Ezért csak egy év múlva tudtak a lakásba beköltözni. A felújítást jelentős részben az édesanyja által hozott 300.000 forintból finanszírozta. Megcsináltatta a kaput, rendbe hozatta a falakat, bojlert és tűzhelyet vásárolt, valamint a parkettára szőnyegpadlót rakatott. Az alperes vállalta, hogy az 1995-ben társasházzá alakult lakóházat felújítja, e kötelezettségének azonban nem tett eleget, ezért a felperes 1998-ban az élettársa örökségéből ismét felújítást végzett, a gyermekei részére galériát alakított ki, az elektromos hálózat és a vízhálózat felújítását is elvégezte 1.500.000 forintért.

A B. alatti 8 m²-es üzlethelyiségre a felperes 1995. március 8-án kötött bérleti szerződést. Előadása szerint ekkor azt ígérték neki, hogy a jogelőd használatának megfelelően a későbbiekben a vitrinre is dologbérleti szerződést fognak kötni vele, erre azonban nem került sor. Emiatt az üzlethelyiség a rendeltetésszerű használatra alkalmatlan volt. Ezen felül 1994-től a társasház a kaput bezárta, 1996-ban az üzlethelyiséget ráccsal elzárta, amelyhez ő az alperestől kulcsot nem kapott. Ennek folytán 1995. február 1. és 2000. március 1. közötti időszakban elmaradt haszonból eredő kára keletkezett. Az elmaradt hasznát a Ptk. 310. §-a alapján érvényesítette arra hivatkozással, hogy a bérbeadó szavatol az Ltv. 8. §-ának (1) bekezdése alapján azért, hogy a bérlemény a bérbeadásakor és a használat ideje alatt mindvégig a rendeltetésszerű használatra alkalmas, e kötelezettségének pedig az alperes nem tett eleget. Az elmaradt hasznának összegét a divatáru kereskedelemre a PM. irányelvekben megállapított jövedelmek alapján határozta meg 1.370.798 forintban. További 3.800.000 forint elmaradt hasznát 1995. március 1. és 2003. január 31. közötti időszakra (95 hónapra, havi 40.000 forint) azért igényelt, mert az üzlethelyiséget albérletbe adni nem tudta. 1.000.000 forint nem vagyoni kárigényét arra alapította, hogy nem vették az alperes alkalmazottai emberszámba, négy évig ingyen takarította a társasházat, amikor kérte, hogy fizessenek neki, szóba sem álltak vele. Ezen felül Cs. I. 16/F/2. alatt csatolt levelével kívánta azt bizonyítani, hogy az alperes jogi képviselője, K. Á. jó hírnevét sértő kijelentéseket tett, illetőleg híresztelt vele kapcsolatosan. Az elhúzó eljárás anyagilag ellehetetlenítette, idegileg teljesen kimerült, ez pedig a családi kapcsolatai megromlásához vezetett.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, és perköltséget igényelt. Vitatta a kereseti kérelem jogalapját és összegét is. A jogalap nélküli gazdagodás címén érvényesített igénytel kapcsolatosan előadta, hogy a felperes közjegyzői okiratba foglalt megállapodást kötött a tulajdonos önkormányzattal, amelyben megállapodtak abban, hogy a lakásra vonatkozó bérleti jogviszonyt 2009. február 28-ával megszüntetik. A felperes kötelezettséget vállalt arra, hogy ezen időpontig a lakásból kiköltözik, ezért az önkormányzat 26.500.000 forint pénzbeli teljesítést vállalt. A kiürítési kötelezettségének a felperes nem tett eleget, ezért az önkormányzat 2009. július 31. napjáig a kiköltözés határidejét meghosszabbította. Az alperes álláspontja az volt, ha a felperes végzett is értéknövelő beruházást, azt az önkormányzattal

szemben kellett volna érvényesíteni, de vitatta magának a felújítások elvégzésének tényét is arra hivatkozással, hogy a lakás fenntartási és állagmegőrzési munkáinak költsége a bérlőt terheli. Az elmaradt haszonnal kapcsolatos kártérítési igényt azért találta megalapozatlannak, mert a bérleti szerződés szerint az üzlet használatához a vitrin használata nem tartozott hozzá, továbbá hivatkozott arra is, hogy a felperes korábban nem jelezte a kapu bezárását és a bérlemény megközelíthetetlenségét, amikor pedig jelezte, akkor a kulcsot megkapta. Erre figyelemmel sem az alperes jogellenes magatartása, sem a kár összege, sem az okozati összefüggés nem bizonyított. A nem vagyoni kárigénnyel kapcsolatosan az volt az álláspontja, hogy a felperes nem jelölte meg milyen személyiségi jogának sérelmét állítja, és azt az alperes mivel sértette meg.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 667.405 forint perköltséget, amelyből 133.481 forint áfa. Megállapította, hogy dr. Ambrus Zoltán pártfogó ügyvéd díja 12.500 forint, amelyből 2.500 forint az áfa és felhívta a Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatalát a pártfogó ügyvéd díjának kiutalására. Megállapította, hogy a le nem rótt kereseti illetéket és a pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a Pp. 164. §-a alapján a felperest terhelte volna annak bizonyítása, hogy az önkormányzati lakásban mikor, milyen jellegű beruházásokat végzett és ezek értéknövelő beruházások voltak, ennek folytán az alperes jogalap nélkül gazdagodott. A felperes által meghallgatni kért R. Gy. tanú a felújításokról közvetlen információval nem rendelkezett, csak a felperes elmondásából tudott a felújítási munkákról, de azt, hogy az mikor, milyen költséggel valósult meg, erre érdemi nyilatkozatot tenni nem tudott. A felperes jogalap nélküli gazdagodásra alapított igényét az elsőfokú bíróság azért találta megalapozatlannak, mert álláspontja szerint a felperesnek bizonyítania kellett volna, hogy a Lakástörvény 13. §-ának (1) bekezdésével szemben az általa megjelölt munkálatok költségei eltérő megállapodás alapján az alperest terheltek és az alperes a felperes által elvégzett munkák értékével gazdagodott. A felperes a jogalap nélküli gazdagodásra alapított igényét csak az ingatlan tulajdonosával szemben érvényesítheti - aki nem az alperes -, ezért a szakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványt mellőzte.

A felperest terhelte volna annak bizonyítása is, hogy az 1995. február 1. és 2000. március 1. közötti időszakban az üzlethelyiséget az alperes jogellenes magatartása miatt nem tudta használni, illetőleg hasznosítani és ebből eredően 5.130.798 forint kára származott. Bizonyítania kellett volna, hogy a kár elhárítása vagy csökkentése érdekében úgy járt el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható, azaz tájékoztatta az alperest az épület kapujának bezárásáról, illetve ráccsal történő lezárásáról, valamint azt is bizonyítania kellett volna, hogy az alperesnek felróható, hogy a vitrinre a dologbérleti szerződés nem jött létre. A rendelkezésre álló adatok alapján megállapította, hogy amelyben a perbeli üzlethelyiség található társasház 1994-ben alapították, ezért a vitrin által elfoglalt területre a társasházzal kellett volna a felperesnek dologbérleti szerződést kötni. A felperes maga sem hivatkozott arra, hogy a dologbérleti szerződést a társasházzal megkötötte volna, hiszen attól a társasház elzárkózódott, ez azonban az alperes terhére nem róható. A társasház

kapujának bezárása, illetőleg a kaputelefon felszerelése szintén a társasház érdekkörébe tartozott. Az alperes ebben a vonatkozásban jogellenes magatartást nem tanúsított. A felperes ezen túlmenően nem bizonyította, hogy az üzlethelyiség ráccsal történő elzárása után felszólította volna az alperest, hogy a rácshoz biztosítson számára kulcsot. Egyetlen okiratot sem csatolt arra vonatkozóan, hogy ilyen felszólító levelet küldött volna az alperesnek. Megállapította azt is, hogy a 40.000 forint bérleti díj, mint elmaradt haszon összegére vonatkozó bizonyítási kötelezettségének sem tett eleget a felperes, ezért az elmaradt haszon iránti igénye megalapozatlan.

A nem vagyoni kártérítéssel kapcsolatos igény személyhez fűződő jog megsértése alapján érvényesíthető. A felperes nem nevesítette, hogy az alperes milyen személyhez fűződő jogát sértette meg, de nyilatkozatai alapján az volt megállapítható, hogy a Ptk. 76. §-ában szabályozott egészség és emberi méltóság, valamint a Ptk. 78. §-ának (1) bekezdésében szabályozott jó hírnév sérelmére alapította a Ptk. 84. §-ának (1) bekezdés e) pontjára alapított igényét. A felperes azonban tényelőadásait nem bizonyította, így azt, hogy az alperes őt nem vette emberszámba, az ingatlan takarítása miatt kinevezték volna, családi helyzete az alperes magatartása miatt lehetetlenült volna el, valamint egészségi állapota emiatt romlott volna meg. Azt sem bizonyította, hogy **K. Á.** ügyvéd az alperes jogi képviselője volt, és e minőségében a **Cs. I.** által 2002. december 4-én írt levélben foglalt nyilatkozatot tette volna. Megjegyezte, hogy a jogi személy felelőssége nem is állapítható meg, ha az alkalmazottja által megvalósított személyhez fűződő jog megsértése az alkalmazott munkaviszonyával nincs összefüggésben.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezett, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes kereseti kérelme szerinti marasztalását kérte. Másodlagosan a Pp. 252. §-ának (3) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását kérte a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára. Az volt az álláspontja, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást tévesen állapította meg és a téves tényállásból helytelen jogi következtetést vont le. A jogalap nélküli gazdagodás körében állította, hogy a bíróság felhívásának megfelelő bizonyítási kötelezettségének eleget tett, bizonyította, hogy mikor és milyen felújítási munkálatokat végzett, ennek ellenére az elsőfokú bíróság a szakértő kirendelését indokolatlanul mellőzte. Ennek hiányában viszont minden alapot nélkülöz az a ténymegállapítás, hogy az ingatlanban értéknövelő beruházást nem végzett. Tagadta azt is, hogy az önkormányzattal kötött pénzbeli térítésről szóló megállapodás az értéknövelő beruházásaira figyelemmel történt volna. Az elmaradt haszonnal kapcsolatosan arra hivatkozott, hogy a 2002. június 24-én az alperessel kötött megállapodás tartalmazza, hogy az ingatlan kulcsait 2001. március 1. napján vette át, azt megelőzően a helyiség el volt zárva, vagyis a használaton kívüliség ténye bizonyított. Fenntartotta, hogy elmaradt hasznát az okozta, hogy az alperes a vitrin használatát nem biztosította, majd tetézte ezt azzal, hogy az üzlethelyiség lezárása miatt a kulcsot számára felszólítás ellenére nem biztosította, ezért tévesnek minősítette az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy a bekövetkezett kár, valamint az alperes jogellenes magatartása és az okozati összefüggés ne lenne bizonyítva. E körben kérte

értékelni **R. Gy.** közjegyző által hitelesített előadását. Tévesnek minősítette a nem vagyoni kártérítés iránti igény elutasítását is, mert álláspontja szerint a Ptk. a személyhez fűződő jogokat általános védelemben részesíti függetlenül attól, hogy azok nevesítve vannak-e a Ptk-ban. Ezek a jogok alapvetően az Alkotmány 54. §-ából vezethetők le. A személyiségi jog fogalomkörébe tartozó bármely jogosítvány sérelmét eredményező magatartás ezért jogellenes. A nem vagyoni kártérítés körében kérte értékelni **B. R. M. G.** és **A. Zs.** nyilatkozatait is. Kérte, hogy a perköltség összegének meghatározásakor az ítéletábra a felperes költségmentességét is értékelje.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben történő marasztalását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet részletes tényállást állapított meg és abból helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes kereseti kérelmének nincs jogalapja. A fellebbezés nem tartalmaz olyan új okot vagy ténytet, amely az elsőfokú ítélet megváltoztatására adna alapot.

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelemben vizsgálta felül, mert annak fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt (Pp. 228. § (4) bekezdés).

A felperes fellebbezése alaptalan.

A felperes fellebbezése kapcsán elsődlegesen azt kellett vizsgálni, hogy a Pp. 252. §-ának (3) bekezdése alapján szükséges-e az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése további bizonyítás lefolytatása érdekében, vagy figyelembe vehetők-e a felperes által a másodfokú eljárásban csatolt bizonyítékok, illetve bizonyítás nélkül érdemi döntés hozható-e.

A Pp. 235. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel a fellebbezésben előadott új bizonyíték akkor vehető figyelembe, ha az elsőfokú ítélet meghozatala után jutott a felperes tudomására, vagy az elsőfokú bíróság a felperes bizonyítási indítványát mellőzte. Az előbbi feltétel a körülmények alapján kizárt, az utóbbi feltétel pedig nem áll fenn. Az elsőfokú bíróság 11-II. végzésében teljes körűen kioktatta a felperest a bizonyítási kötelezettségéről, egyben a Pp. 146. §-ának (6) bekezdésére történt figyelmeztetés mellett hívta fel bizonyítási indítványa előterjesztésére. Ennek ellenére a felperes csak a beruházásai kapcsán terjesztett csak elő bizonyítási indítványt, amelyben lányait és **R. Gy.** tanút kérte meghallgatni. **R. Gy.** meghallgatására sor is került, de az üzlethelyiségre és a nem vagyoni kártérítés körében a felperes a meghallgatását nem kérte, e körben a tanúhoz kérdést sem intézett, ezért a Pp. 235. §-ának (1) bekezdése folytán a csatolt okiratba foglalt vallomásának tartalma bizonyítékként nem értékelhető. A felperes lányait tanúként az elsőfokú bíróság nem hallgatta meg, de tanúkénti meghallgatásukra a Pp. 235. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel csak a beruházásokra vonatkozóan lenne lehetőség. A csatolt vallomásokat viszont a felperes a nem vagyoni kártérítés körében kérte értékelni, amely a Pp. 235. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel nem lehetséges. A beruházásokra vonatkozóan pedig meghallgatásuk szükségtelen az

érdemi döntésnél kifejtettekre figyelemmel. Erre figyelemmel az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére a Pp. 252. §-ának (3) bekezdése alapján nem kerülhet sor.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, bár a releváns tényállás körét jelentősen meghaladóan. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével és alapvetően jogi indokaival is egyetértett, amelyet a következők szerint egészít ki, illetve pontosít.

A lakással kapcsolatban a felperes az igényét a Ptk. 361. §-ának (1) bekezdésére alapította arra hivatkozással, hogy a lakás állapota miatt beruházásokat kellett elvégeznie, amely a lakás forgalmi értékét emelte, és elhagyásakor azzal az alperes gazdagodott. Az elsőfokú bíróság a keresetet arra alapítottnak utasította el, hogy az értéknövelő beruházások megvalósítása nem bizonyított, és az igény csak a tulajdonossal szemben lenne érvényesíthető. Ez utóbbi megállapítás nem minden esetben igaz, de a felperes által a jelen perben érvényesített igényre igen. Az alperes a perbeli tényállás mellett a felperes terhére nem gazdagodott, a felperes és az alperes között hiányzik a jogviszony.

A felperes ugyanis 2008. november 28-án megállapodást kötött a tulajdonos önkormányzattal, amelyben megállapodtak a bérleti jogviszony megszüntetésében és abban, hogy a felperes kiűrités esetén pénzbeli térítésre 26.500.000 forint megfizetésére tarthat igényt. A lakásra vonatkozó bérleti szerződés nem került becsatolásra, de a felperesi előadás szerint 1990-ben kapták meg a perbeli lakást, és jött létre a bérleti szerződés. A felperes ezen előadását az alperes nem vitatta. Ez azt is jelenti, hogy a bérleti szerződés a lakásügyi hatóság kiutaló határozata alapján jött létre a Magyar Állam tulajdonában álló lakásra, az akkor még létező ingatlankezelő vállalattal. A lakás az 1991. évi XXXIII. törvény 1. §-ának (1) bekezdése alapján került önkormányzati tulajdonba, ezzel a bérbeadói oldalon jogutódlás következett be. Ha a felperes a kiutalás után valóban végzett a bérbeadó helyett értéknövelő beruházásokat, akkor ez a kezelő szerv tartozása volt, amelyért a jogutód önkormányzatot helytállási kötelezettség terhelte (1991. évi XXXIII. törvény 36. § (2) bekezdés). Az önkormányzat mint bérbeadói jogutód megköthette a felperessel a jogviszony megszüntetésére vonatkozó megállapodást, amelyre az Ltv. 1. §-ának (3) bekezdése folytán a Ptk. 319. §-ának (2) bekezdését kell alkalmazni. A megszüntetésben való megállapodás a szerződést a jövőre nézve szüntette meg, amelynek következtében a felek további szolgáltatásokkal nem tartoznak egymásnak, de a megszűnés előtt már nyújtott szolgáltatások értékét meg kell téríteni. Ha a felperesnek volt a beruházások kapcsán igénye, azt a megállapodáskor az önkormányzattal szemben kellett volna érvényesítenie. A felperesnek ezért az alperessel szemben a beruházásokkal kapcsolatban igénye nem lehet, e körben minden bizonyítás szükségtelen. A felperes igénye csak a megállapodás megtámadásával az önkormányzattal szemben lenne érvényesíthető, de a rendelkezésre álló adatok alapján ez az igény is alaptalannak tűnik, mert a szakértői véleményben megállapított forgalmi értékhez képest (2002. - 16.530.000 forint) a megállapodásban a felperes az ingatlan tényleges forgalmi értékét kapta

meg (2008. - 26.500.000 forint). Ennek folytán nincs adat arra, hogy bárki a felperes terhére jogalap nélkül gazdagodott volna.

Az üzlethelyiséggel kapcsolatban érvényesített elmaradt haszon iránti igény az Ltv. 1-ának (3) bekezdése folytán alkalmazandó Ptk. 318. §-ának (1) bekezdésére és 339. §-ának (1) bekezdésére alapított kárigény. A szerződésszegéssel okozott kárigényt az elsőfokú bíróság bizonyítottság hiánya miatt utasította el, amellyel az ítélet tábla is egyetért a következő kiegészítéssel. A felperes előadása az alkalmatlanság okára vonatkozóan önellentmondó, mert részben azt állította, a vitrin használata nélkül a bérlemény eleve alkalmatlan volt üzletként történő hasznosításra, másrészt arra hivatkozott, hogy az alkalmatlanságot a kapu bezárására, illetve az üzlethelyiség ráccsal történő elzárása okozta, mert a vevők nem tudtak az üzletbe bejutni. Ha a felperesnek az első előadása igaz, akkor a második körülménynek már nincsen jelentősége. A bérleti szerződés külön rendelkezik arról, hogy nem terjed ki a vitrin használatára. A felperes tehát a szerződés megkötésekor ismert, nyílt hibára alapozza az igényét, amely kizárja az elmaradt haszon iránti igény érvényesítését, és kétségesse teszi azt is, hogy egy alkalmatlan helyiség használatára társulás jött volna létre. A kapu bezárása - a felperesi előadás szerint - 1994-től fennállt, a felperes pedig 1995. március 8-án kötötte meg a bérleti szerződést. A felperes tehát e nyílt hibáról tudva kötötte meg a bérleti szerződést. Az üzlet 1996-ban ráccsal történő elzárása a bejutást már nem tudta akadályozni, hanem csak a bejutás módját nehezítette. A fenti tényalap miatt kizárt, hogy a felperesnek az üzlettel kapcsolatban elmaradt haszna keletkezett volna. Ezen felül elmaradt haszon csak olyan jövedelem lehet, amelyre a károsult biztosan számíthatott, és amelytől a károkozó magatartása miatt esett el. Az elmaradt haszon megítéléséhez nem elegendő, hogy a felperesnek a hasznosításra milyen elképzelései voltak, amelyet ráadásul saját előadásán kívül más nem támaszt alá. Az elmaradt haszon iránti igény ezért sem teljesíthető.

A személyiségi jog megsértése kapcsán az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes konkrét személyiségi jogi sérelmet nem jelölt meg, de nem ez volt az elutasítás indoka, mert a Ptk. 76. § és 78. §-a alapján vizsgálta, hogy a felperes az alperes személyiségi jogot sértő magatartását bizonyította-e. A felperes viszont személyiségi jogot sértő alperesi magatartást nem állított és nem igazolt, amelyet nem pótol az eljárás során bekövetkezett hátrányra történt hivatkozása. A személye elleni támadás eredményeként bekövetkezett hátrány lehetne csak ilyen, de a jó hírnév megsértése kapcsán K. Á. magatartása nem bizonyított, ahogy az sem, hogy az alperes jogi képviselője lett volna. Az ügyvéd egyébként nem a jogi személy alkalmazottja, csak megbízottja, ezért ha a felperesi előadás igaz, ezért K. Á. ügyvéd tartozna felelősséggel.

A felperes kereseti kérelme a rendelkezésre álló adatok alapján érdemben elbírálgatható volt, a tárgyaláson előterjesztett halasztás iránti kérelmet a Pp. 239. §-a folytán alkalmazandó Pp 151. §-ának (1) bekezdésében írt feltételek hiányában teljesíteni nem lehetett.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta, mert a perköltség összegének

mérséklésére a pertárgy értékére és az eljárás hosszára figyelemmel nem látott lehetőséget.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles az alperes perköltségének megfizetésére, amelynek összegét az ítélet tábla a Pp. 79. §-ának (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárás munkaigénye alapján határozott meg.

A pártfogó ügyvéd díjának viselésére vonatkozó rendelkezés a Pp. 87. §-ának (2) bekezdésén alapul.

A felperes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illeték viselésére vonatkozó rendelkezés a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel a 14. §-án alapul.

Budapest, 2010. október 21.

. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

Világhy né dr. Böcskei Terézia s.k.
előadó bíró

Dr. Magosi Szilvia s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: